

Disney

Mrázivá kletba

Co kdyby
se Anna a Elsa neznaly?

Disney

Co kdyby... Mrazivá kletba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Jen Calonita

Disney - Co kdyby... Mrazivá kletba – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Mrázivá kletba

*Co kdyby
se Anna a Elsa neznaly?*

EGMONT

Original title: *Conceal, Don't Feel – A Twisted Tale*

Copyright © 2019 Disney Enterprises, Inc.

All rights reserved. Published by Disney Press, an imprint of Disney Book Group. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

Vydalo nakladatelství EGMONT

v Praze v roce 2020 ve společnosti Albatros Media, a. s.,

se sídlem Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4.

Číslo publikace 36 175

Přeložila Petra Babuláková.

Odpovědná redaktorka Lucie Kučová

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sazba Barbora Duchoňová

TS 14. První vydání

ISBN tištěné verze 978-80-252-4755-6

ISBN e-knihy 978-80-252-4971-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-252-4972-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-252-4970-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Jen Calonita

Mrázivá kletba

*Co kdyby
se Anna a Elsa neznaly?*

KAPITOLA JEDNA

ELSA

„Představujeme vám princeznu Elsu z Arendelle!“

Elsa vystoupila ze stínů rodičů do přímého slunce. Lidé na ni čekali a přivítali ji na náměstí ohromným potleskem. Sešly se tu snad stovky lidí, mladých i starých, mávali vlajkami s rodinným erbem, házeli květiny a jásali. Děti seděly na širokých ramenou svých otců, někteří lidé si stoupli na vozy a jiní se vykláněli z okolních oken. Všichni si chtěli princeznu pořádně prohlédnout. Její rodiče své poddané často navštěvovali, ale princezna začala jezdit na oficiální cesty teprve nedávno, ve svých osmnácti letech.

Popravdě řečeno by nejraději dál žila v ústraní, ale volala ji povinnost.

„Vítejte, princezno Elso!“ jásali lidé. Elsa stála s rodiči na vyvýšeném pódiu, které tu postavili jen pro tuto událost. Byl z něj výhled na velké nádvoří před hradními branami, díky čemuž měla Elsa výhodnou pozici, ale také se cítila jako ve výkladní skříni. O to nejspíš šlo.

„Podívej! To je arendellská princezna,“ slyšela, jak říká jedna na matka dcerce. „Není krásná? Nabídni jí svůj dárek.“

Dívka stála před pódiem s kyticí fialového vřesu – což byla Elsina nejoblíbenější květina –, jenže pokaždé, když natáhla ruku s kyticí k princezně, někdo ji srazil zpátky do davu.

Princezna se tázavě podívala na matku. Královna lehce přikývla a Elsa sestoupila ze schodů a přidržovala si sukni světle modrých šatů, které ladily s vypasovaným svátečním kabátkem. S matkou měly podobné světle modré oči, ale plavé vlasy zdědila po otci a obvykle je nosila spletené v uzlu.

„Děkuji ti za krásné květiny,“ řekla Elsa dítěti, přijala kytici a rychle se vrátila zpátky na pódium, aby promluvila k davu. Otec ji naučil, jak před velkými skupinami lidí vystupovat.

„Těší nás, že jste se k nám připojili při příležitosti slavnostního odhalení sousoší královské rodiny, které našemu království štědře věnoval pan Axel Ludenburg,“ začala. Lidé zatleskali. „Před odhalením vám chci oznámit ještě jednu drobnost: jelikož pan Ludenburg na tomto uměleckém díle pracoval roky, předpokládám, že budu v odlévaném bronzu vypadat mladší, než jak teď před vámi stojím.“

Dav se rozesmál a Elsa se pyšně ohlédla na otce. Tahle věta byla její nápad. Otec jí věnoval povzbuzující úsměv.

„Jsme velmi vděční za jeho přínos a práci pro království.“ Elsa se ohlédla na sochaře a usmála se. „A nyní, bez dalšího zdržování, bych vám pana Ludenburga ráda představila.“

Elsa ustoupila stranou a dovolila staršímu pánovi, aby se postavil vedle ní.

„Děkuji, princezno,“ uklonil se jí, až se bílým vousem málem dotkl kolenou; pak se otočil ke shromáždění.

„Jsem vděčný králi Agnarrovi, královně Iduně a naší krásné princezně Else za to, že mi umožnili vytvořit na jejich počest sousoší. Doufám, že tento kousek přivítá každého hosta, který

přijede z blízkých i vzdálených vesnic navštívit arendellský hrad a pobýt za jeho hradbami.“

Podíval se na svého asistenta, který si pospíšil dopředu, rozvázal lano kolem plachty, jež sochu postavenou uprostřed fontány kryla, a strhl ji.

„Představuji vám arendellskou královskou rodinu!“

Lidé nejdřív hlasitě zalapali po dechu a pak začali zběsile tleskat.

Bylo to poprvé, co král, královna i princezna spatřili hoto-
vou sochu. Elsa si pamatovala, že v jedenácti letech seděla panu
Ludenburgovi modelem na náčrtky, ale později se jí to úplně
vykouřilo z hlavy. Až nedávno jí otec oznámil, že právě ona pro-
mluví na královském shromáždění u příležitosti odhalení sochy.

„To je krása,“ řekla Elsa panu Ludenburgovi a myslela to
vážně.

Vidět bronzové sousoší bylo jako sledovat okamžik zamr-
lý v čase. Pan Ludenburg vytvořil královskou rodinu naprosto
dokonale. Král vypadal v koruně a plášti mladistvě a královsky
a vedle něj stála krásná královna s korunkou a v elegantních ša-
tech. Mezi nimi stálo jejich jediné dítě, princezna Elsa z Aren-
delle, která vypadala mnohem mladší než na osmnáct let.

Obraz jejího jedenáctiletého já naplnil Elsu emocemi. Její
rodiče měli spoustu práce s královskými záležitostmi a princez-
na trávila spoustu času tím, že se loudala prázdnými místnostmi
a poslouchala tikání hodin. Rodiče jí samozřejmě našli kama-
rády mezi dětmi komorných a šlechticů, ale nebylo to stejné
jako mít sourozence, se kterým by vyrůstala a svěřovala se mu.

Tuto tíhu si nechávala sama pro sebe a nechtěla rodiče svými problémy trápit. Matka už po Else nemohla mít další děti.

„Není ta socha rozkošná, mamá?“ zeptala se Elsa.

Matka stála tiše vedle ní. Elsa sledovala, jak modrýma očima zkoumá každý centimetr bronzového sousoší, načež si zhluboka a téměř neznatelně oddechla. Když se podívala na Elsu, měla v očích smutek.

„To opravdu je,“ řekla a stiskla dceři ruku.

„Je to nádherný portrét naší rodiny takové, jaká je. Že ano?“ dodala směrem ke králi.

Zvláštní, že zrovna při tak radostné události přepadla její rodiče melancholická nálada. Snad proto, že je socha zobrazovala v dobách, kdy byli mnohem mladší? Nebo je rozesmutnilo, jak rychle čas plyne? Otec vždy mluvil o dni, kdy Elsa převezme trůn, ačkoli byl ještě plný života. Elsa přemýšlela nad tím, co je rozesmutnilo, ale nechala si myšlenky pro sebe. Nemohla se vyptávat na veřejnosti.

„Ano, je to velká čest,“ odpověděl otec a udiveně se na Elsu zadíval. Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale nakonec mlčel.

„Poděkuj našim poddaným, že se dostavili, Elso,“ řekl nakonec. „Porádáme na hradě večeri na počest pana Ludenburga, takže se musíme vrátit a připravit se na přivítání hostů.“

„Ano, papá,“ řekla Elsa a udělala, co otec chtěl.

„Na Axela Ludenburga a jeho skvělou práci!“ zvolal král a pozvedl číši vysoko nad královský banketní stůl ve Velkém sále. Ostatní hosté udělali to samé.

„Na Axela!“ vykřikli a sklenice zazvonily.

Jídla byl dostatek, společnost byla hlučná a dlouhý stůl byl obsazen do posledního místa. Král požádal lorda Peterssena, svého nejvěrnějšího přítele, aby se k nim na oslavě připojil. Byla tam i rodina pana Ludenburga, která připlula lodí až z Kravákova, který s Arendelle dlouhodobě obchodoval. Vévoda z Kravákova dorazil s nimi a teď seděl vedle Elsy.

„A na Arendelle a Kravákov!“ dodal. Na tak malého muže měl dost prořízlou pusou. Elsa si všimla, že když stojí, je alespoň o stopu menší než většina ostatních hostů.

„Ať naše země společně rostou a prosperují!“

„Na Arendelle a Kravákov!“ opakovali všichni jako ozvěna.

Elsa si přitukla s matkou, ale mlčela.

„Jsem šťastný, že konečně máme šanci spolu povečeřet,“ řekl vévoda matce, když jim odnesli talíře a sluhové začali roznášet dezerty. „Je mi ctí poznat princeznu a být svědkem jasné budoucnosti Arendelle.“ Svraštil obočí. „Už dávno jsem si všiml, že princezna na veřejnosti moc nevystupuje.“

Elsa mu úsměv zdvořile oplátila, ale nic neřekla. Matka jí připomínala, že jednou z povinností princezny je naslouchat lidem, ale s mluvením počkat, dokud není potřeba říct něco důležitého.

„Elsa měla napilno se studiem, proto jsme nechtěli, aby s námi jezdila na oficiální cesty,“ odvětila královna a podívala se na pana Ludenburga.

„Ale odhalení sochy si samozřejmě nemohla nechat ujít. O tom přeci celý dnešní večer je: o rodině.“

Elsa si zakryla ústa, aby nikdo neviděl její úšklebek. Matka měla na tyhle konverzace talent.

Bylo to Elsinu první setkání s vévodou z Kravákova a už teď mohla říct, že má radši vévodu z Blakestonu, jenž měl laskavé oči a vždycky chodil na hrad s kapsami plnými čokolády, kterou jí podstrkoval při obzvláště nudných rozhovorech při večeři.

Oprava: *při důležitém vyjednávání*. Matka jí neustále připomínala, že musí být připravená, až nastane čas převzít vládu. V těchto dnech dělila svůj čas mezi lekce krasopisu, vědy a státnictví s guvernantkou a schůzky s otcem. Byla už také dost stará na to, aby se účastnila banketů pořádaných na hradě, a těch byla spousta. Ty tam byly dny, kdy jen přišla pozdravit hosty a večeret ji poslali někam jinam. Život byl méně osamělý, ale stejně toužila po někom svého věku, komu by se mohla svěřovat. Časy, kdy mívala kamarády, s nimiž si hrála, už byly taky dávno pryč.

„Souhlasím, souhlasím. Představuje příliš velký přínos, než abyste to opomenuli.“ Vévoda uhodil do stolu, aby svá slova zdůraznil. Při mluvení gestikuloval tak prudce, že mu pořád poskakovalo tupé na temeni.

„Skvělý postřeh, Vaše Výsosti,“ řekl lord Peterssen, který se připojil k rozhovoru. „Z princezny je teď mladá dáma a je připravená účastnit se hovorů o království.“

Elsa se na něj usmála. Tatínek a lord Peterssen si byli tak blízcí, že to nebyl jen králův rádce; patřil k rodině. Elsa ho vždycky brala jako strýčka. A jako strýček ji také varoval před vévodovou tendencí strkat do všeho nos.

„Přesně,“ souhlasil vévoda. „Princezno Elso, jsem si jistý, že jste se při studiích naučila mnohé o fjordech a jejich užitečnosti.“ Elsa přikývla. „Právě můj dědeček objevil v Kravákově první fjord a díky němu jsme...“

Vévoda nepřestával žvanit, dokud si lord Peterssen neodkašlal.

„Fascinující, Vaše Výsosti! Ale co kdybychom konverzaci dokončili později? Mám dojem, že se podává dezert.“ Rychle se otočil, než ho vévoda stačil přerušit. „Pane Ludenburgu, doufám, že máte pořád hlad.“

Jako na zavanou se objevili sluhové s podnosy plnými ovoce a sladkostí, které umístili na stoly.

„V Kravákově máme všechny tyto pamlsky a ještě mnohem víc,“ ozval se vévoda, zatímco si nakládal kus koláče a dvě vafle.

Elsa věděla, že něco takového by si myslet neměla, ale „Kravákov“ jí zněl trochu jako „Kradákov“ a vévoda byl kradmý až až.

Podívala se na otce. Všiml si vůbec, kolik toho mají název země a její vévoda společného? Otec nikdy nedával najevo, co si myslí. V tuto chvíli si povídal s manželkou pana Ludenburga. Lord Peterssen hovořil s panem Ludenburgem o jeho příštím projektu a vévoda, maminka a Elsa díky tomu zůstali do hovoru nezapojení.

„Vaše Výsosti, máte rozkošnou dceru,“ řekl vévoda a Elsa se za své myšlenky okamžitě zastyděla. „Bude z ní skvělá královna.“

„Děkuji,“ řekla maminka. „To opravdu bude.“

„Rodiče mě dobře vzdělávali,“ dodala Elsa a usmála se na matku. „Až přijde čas, budu připravená Arendelle vést.“

Vévoda se na ni zaujatě podíval. „Ano! Ano! Tím jsem si jist. Jen škoda, že jste jediná dědička. Například král na Jižních ostrovech má v pořadí na trůn třináct synů.“

Elsa stiskla pohár, aby neřekla nic, čeho by mohla litovat. Pohár byl obzvlášť ledový.

„Pane, domnívám se, že...“

Matka ji přerušila. „Elsa se snaží říct, že to je spousta dědiců.“ Královnu otázka zjevně nerozrušila, protože podobné dostávala pořád. „Mým osudem je mít pouze jedno dítě, ale svět je plný překvapení.“ Lesklýma očima se podívala na Elsu. „Vím, že ji čeká světlá budoucnost.“

„Naše království potřebuje jen jednoho silného vůdce,“ dodala pevným hlasem Elsa. „A díky mě už ho má.“ Stiskla matce ruku.

Vévoda se zamračil. „Ano, ale kdyby vám cokoliv zabránilo převzít trůn...“

„Jsme plně připraveni vést Arendelle i v budoucnu, vévodo, o tom vás ujišťuji,“ řekla s úsměvem královna.

Vévoda se poškrábal na hlavě, až se mu tupě o kousek posunulo. Přelétl pohledem zpoza brýlí z královny na Elsu.

„Za pár let bude ve správném věku. Existují nějací profesionální nápadníci? Spojení s jinou zemí nebo dalším obchodním partnerem by bylo velmi přínosné.“

Elsa zírala na ubrousek složený na klíně. Cítila, jak jí hoří tváře.

„Elsa má na nalezení nápadníka ještě spoustu času,“ řekla maminka. „Prozatím chceme, aby se soustředila hlavně na povinnosti vůči království.“

Elsu momentálně víc stresoval obtížný státnický test, který toho dne dostala od guvernanky, než nalezení nějakého případného nápadníka.

„Děkuji, že na mě myslíte, Vaše Výsosti,“ neodpustila si Elsa. „Až nějakého najdu, určitě budete jedním z prvních, kdo se o tom dozví.“ Myslela to jízlivě, ale vévodu její odpověď zjevně potěšila. Matka se na ni káravě podívala, ale Elsa si nemohla pomoci.

Když se vévoda konečně odebral na lože a pan Ludenburg se rozloučil, zamířili král s královnou a Elsou do soukromých komnat.

„Zvládla jsi to pěkně,“ pochválila ji maminka. „Vedla jsi dobře konverzaci a ohromila jsi vévodu znalostmi o obchodních jednáních.“

„Tvářil se překvapeně, že toho tolik vím,“ souhlasila Elsa. Ramena měla ztuhlá, jako by na nich ten večer nesla tíhu celého království. Začínala ji bolet hlava a toužila po tichu svého pokoje.

„Jsem na tebe pyšný,“ řekl tatínek a poprvé za celý večer projevil nějaké emoce. Usmál se na maminku a položil jí ruku na paži.

Elsa milovala pohled na to, jak jsou její rodiče spolu. Pořád vypadali tak zamilovaně. Těžko jim nezávidět spojení, které mezi sebou mají.

„Jednou budeš skvělá královna,“ dodal.

„Děkuji, papá,“ odpověděla poslušně, ale příliš nad tím nepřemýšlela.

Královnou se stane až za dlouho.

KAPITOLA DVA

ELSA

„V pondělky zveme poddané na sezení se mnou a s tvou matkou a řešíme s nimi jejich starosti ohledně království. Probíhá to každý třetí týden v měsíci. Myslím, že bys v tom měla pokračovat. Sejdete se s nimi s lordem Peterssenem a vyslechnete si, co je trápí. Buď laskavá, rozvážná a slib mi, že nám všechno řekneš, až se vrátíme. V úterky... Elso? Posloucháš mě?“

„Ano, papá,“ odpověděla Elsa, ale myšlenkami byla jinde.

Seděli v knihovně a probírali týdenní plán, ale ona se nemohla soustředit. V této místnosti strávila v průběhu let spoustu času, dokonce i jako malá holčička, a její mysl se v přítomnosti tolika knih vždy vydala na toulky. Místnost lemovaly police vysoké od podlahy ke stropu, které přetékały svazky. Její otec si tu vždycky četl a měl na stole otevřených několik knih. Toho dne se díval do jedné, která snad ani nebyla napsaná jejich jazykem. Byla plná zvláštních symbolů a trollich kreseb. Elsa toužila vědět, co to otec studuje, ale nezeptala se ho.

Teď se měla seznámit s tím, co dělat během jeho a matčiny nepřítomnosti. Za několik dní rodiče vyrazí na minimálně dvoutýdenní diplomatickou cestu. Elsa si ani nevzpomínala, kdy naposledy byli tak dlouho pryč. Částečně ji to znervózo-

valo. Věděla, že ji práce a schůzky naplno zaměstnají, ale už teď jí rodiče chyběli, a to ještě ani neodjeli.

Otec složil ruce do klína a věnoval jí drobný úsměv.

„Co se děje, Elso?“

I když tu byli jen sami dva, otec pořád působil jako král. Nebylo to jen tím, že se vždy oblékal do uniformy s četnými medailemi a na krku mu visel arendellský erb. Kdykoli mluvil s cizími velvyslanci nebo děkoval hradním zaměstnancům, jednal královsky. Byl mocný a zdrženlivý dokonce i ve chvílích, kdy nemusel – například během šachové partie se svou jedinou dcerou. Elsa se ho občas trochu bála. Je to tím, jaká je, nebo tím, že si nemůže povídat s lidmi svého věku? Promlouvání k velkému davu při odhalení sochy pana Ludenburga ji znervožňovalo. Její otec nikdy tak nejistě nevypadal. Přichází takové sebevědomí až s časem?

„Nic,“ zalhala Elsa. Jak je možné přetavit všechny své pocity ve slova?

„Něco se určitě děje.“ Otec se opřel na židli a pozorně studoval její tvář. „Tenhle výraz znám. Nad něčím přemýšlíš. Tvoje matka říká, že mám taky takový vzdálený výraz, když se zamyslím. Hodně se mi podobáš, dítě moje.“

„Opravdu?“ Elsa si odhrnula neviditelný pramínek vlasů z očí.

Byla hrdá na to, že je po tatínkovi. Matku zbožňovala a ráda s ní trávila čas, ale často nepoznala, co si myslí. Občas maminka ztratila vlak myšlenek, když přišla do Elsina pokoje, nebo začala něco vyprávět a pak se prudce zarazila. Byl v ní jakýsi stále přítomný smutek, který Elsa nechápala.

Vezměte si například onen den. Celá léta maminka vždycky na jeden den v měsíci zmizela. Elsa neměla ponětí, kam šla, a ani tatínek ani maminka jí to nevysvětlili. Jednou si však nemohla pomoci. Už ji unavovaly tajnosti a konečně sebrala odvalu se maminky zeptat, jestli by se k ní mohla připojit. Maminka se zatvářila překvapeně, pak ustaraně a nakonec omluvně.

„Kéž bych tě mohla vzít s sebou, drahoušku, ale tohle musím udělat sama.“ Dotkla se Elsiny tváře a oči se jí zaplavily slzami, což Elsu ještě víc zmátlo.

„Kéž bys mohla jít se mnou.“

Přesto však zmizela sama.

S tatínkem to bylo jiné.

„Vážně nemyslím na nic důležitého, papá. Vážně.“

„Nad něčím dumáš, Elso?“ nenechal se otec odbýt.

„O co jde?“

Připadalo jí hloupé říkat, že nechce, aby odjeli, ale už tomu tak bylo. Až budou pryč, Arendelle zůstane v jejích rukou. Ano, budou tu s ní rádci a lord Peterssen, kdyby se musela postarat o něco důležitého, ale v nepřítomnosti rodičů je vůdkyní království a už teď cítí tíhu, která na ní leží. Brzy se rodiče vrátí a život bude jako dřív, ale jejich cesta byla pevnou připomínkou toho, že bude jednoho dne vládnout sama. Taková myšlenka ji děsila.

„Elso?“

Dva týdny bude na obrovském hradě sama. Netušila, jestli to zvládne.

„Vážně musíte odjíždět?“ zeptala se nakonec.

„Zvládneš to, Elso,“ slíbil jí tatínek.

Ozvalo se zaťukání na dveře.

„Vaše Výsosti?“ Do knihovny vstoupil Kai. Pracoval na hradě ještě předtím, než se Elsa narodila. Stejně jako král vládl království, Kai vládl hradu. Věděl, kde všechno je a kde mají všichni být. Byl tak důležitou součástí života krále a královny, že měl dokonce pokoj vedle jejich komnat. Kai se zatahal za volné vlákno na kabátku zeleného obleku, který pořád nosil.

„Přišel vás navštívit vévoda z Kravákova.“

„Děkuji. Vyřídte mu, prosím, že se s ním zakrátko setkám v poradní komnatě.“

„Ano, Vaše Výsosti.“ Kai se na ni usmál a zmizel.

Tatínek se k ní otočil. „Zdá se, že toho máš na srdci ještě víc.“

Až příliš na to, než aby to za krátkou chvíli stihla říct. „Snažila jsem se vymyslet, co podávat na jednání s poddanými,“ řekla nakonec. „Nabízíte jim občerstvení? Myslím si, že by bylo hezké jim něco dát, když za námi na hrad podnikli takovou cestu. Nemyslíš?“

Král se usmál. „Myslím, že je to vynikající nápad. Já jsem měl vždycky rád tvoje vafle krumkakery.“

„Moje vafle?“ Elsa si nevzpomínala, že by je kdy otci pekla. „Teď mě chválíš za něco, co nejspíš upekla Olina, ale ráda o ně požádám.“

Olina měla na starost hradní kuchyni a dohlížela na všechny pracovníky. Když byla Elsa malá, často se za ní do kuchyně

vplížila. Už to dlouho neudělala. A nepamatovala si, že by někdy pekla vafle.

Tatínek se zamračil. „Jistě. Ale stejně byly výtečné. Třeba by je Olina mohla pro naše hosty připravit.“

Elsa začala vstávat. „Ještě něco dalšího, papá?“

„Ano.“ Král se postavil. „Chci ti něco dát. Pojď za mnou, jestli ti to nevadí.“

Elsa následovala tatínka do ložnice rodičů a dívala se, jak přistupuje ke knihovně, kde zatlačil na jednu knihu. Celá knihovna se otevřela jako dveře – a za ní se skrývala malá temná komora. Elsa se natáhla, aby viděla, kam otec jde, ale nepobídl ji, aby ho následovala. Hrad byl plný tajných chodeb a místností jako tahle. Tatínek si s ní kdysi hrál párkrát na schovávanou, ale teď už Elsa věděla, že chodby mají především umožnit královské rodině dostat se do bezpečí, kdyby došlo k napadení.

O chvíli později se král vynořil s velkou zelenou krabicí. Měla velikost snídaňového podnosu a byla ručně malovaná bílými a zlatými dekorativními krokusy, arendellskou královskou květinou. Víko bylo krásně oblé.

„Chci ti dát tohle.“ Položil skříňku na stůl před ni a přejel prsty po zlatém rodinném erbu vrytého do víka. Skříňka byla totožná s tou, kterou měl otec na pracovním stole a bral ji s sebou na jednání s rádci. Obvykle se v ní nacházely důležité dekrety k podpisu nebo soukromé dokumenty či dopisy od domobrany a sousedních království. Else už jako malé vštípili, že na ni nesmí sahat.

„Mohu?“ zeptala se a zastavila ruku těsně nad západkou. Otec přikývl.

Schránka byla prázdná a vnitřek vystlaný temně zeleným sametem.

„Tato truhla byla vyrobena pro tvou vládu,“ řekl otec a Elsa překvapeně vzhlédla. „Protože jsi následnice trůnu a už brzy dosáhneš požadovaného věku, rozhodli jsme se s matkou, že je na čase, abys měla vlastní úschovnu.“

„Papá, to je nádhera!“ byla nadšená Elsa. „Ale já ji teď nepotřebuju.“

„Ne,“ odpověděl mírně král. „Ale jednoho dne ji potřebovat budeš a my chceme, abys byla připravená. Kai a personál znají schránku od pohledu a vědí, že je její obsah soukromý. Cokoli do ní dáš, je určeno jen tvým očím, Elso. Tvá tajemství jsou zde v bezpečí. Navrhuji, abys ji prozatím nechala ve svých komnatách.“ Podíval se jí do očí a hledal v nich pochopení.

Elsa přelétla prsty po zeleném sametu. „Děkuji, tatínku.“

Král položil dlaň na její.

„Možná si to teď neuvědomuješ, ale jednoho dne se tvůj život změní způsobem, jaký si neumíš představit.“ Zaváhal. „Slib mi, že pokud se to stane, až tu nebudu...“

„Papá...“

Král ji přerušil. „Slib mi, že až ten den nastane, budeš v této schránce hledat radu.“

Hledat v ní radu? Je to jen skříňka. Sice krásná, ale nic víc. Přesto to byl obrovský krok – být obdarována schránkou, kterou před ní používal papá a všichni ostatní králové a královny.

„Slibuju,“ řekla.

Tatínek ji políbil na čelo. „Schovej ji někam do bezpečí.“

Elsa vzala truhličku a vyšla z ložnice; otec ji následoval do chodby a díval se na ni.

„Slibuju,“ opakovala.

Usmál se a vrátil se k práci v knihovně. Elsa zamířila do svého pokoje s truhlou v náručí. Bylo tam teplo, otevřeným oknem dovnitř vanul mírný vánek a přinášel zvuky z vesnice. Elsa se usadila u okna a dívala se přes dvůr a hradní zdi na za svět za nimi. Vesnice bzučela životem. Koně a vozy přijížděly a odjížděly, děti se oblečené šplouchaly ve fontáně, aby se ochladily. Elsa se dívala, jak jedna matka vytáhla svého syna z fontány a vyhubovala mu, ale hoch se přesto usmíval. Zdálo se, že se dobře baví. Kdy se naposledy bavila Elsa?

Přála si, aby si s maminkou mohla dát odpoledne čaj. V tak krásný letní den je škoda sedět sama na hradě. Kde je vlastně dneska maminka? Proč ji nepožádala, aby se k ní připojila?

„Potřebujete něco, princezno Elso?“ zeptala se Gerda. „Třeba vodu? Dneska je tak horko!“

Stejně jako Kai tu Gerda pracovala ještě dřív, než se Elsa narodila. Starala se o to, aby Elsa měla všechno, co potřebuje – teď zrovna přinášela podnos s poháry chladné vody. Elsa předpokládala, že jsou pro jejího otce a vévodu.

„Děkuju, Gerdo, nic nepotřebuju,“ řekla.

Gerda proběhla kolem ní. „Dobře. Hlavně zůstaňte někde v chládku. Nechci řešit žádné přehřátí!“

Elsa pokračovala dál a krabičku svírala pevně v ruku. Potřebovala nějak zabít čas, než se maminka vrátí. Gerda měla pravdu: musí zůstat v chládku. Mohla by se třeba projít po

dvoře, nebo si chvíli číst. Otec jí dal pár knih, kde se mohla dozvědět něco o dohodách Arendelle s jinými královstvími.

Věděla, že otec chce, aby se s takovými záležitostmi časem seznámila, ale zrovna teď jí četba o královských dohodách nepřípadala ani trochu lákavá. Otevřela dveře do pokoje a vydala se ke svému dětskému stolu, krabičku na něj položila a chvíli se na ni dívala. Vedle jejích věcí zelená schránka vypadala, že sem vůbec nepatří.

Možná je schránka tak posvátná, že vůbec nemá být vystavená. Jaké důležité papíry do ní ukryje? Jakou vlastně vede korespondenci? Ne, ještě není královna. Truhlu nepotřebuje a nejspíš ještě dlouho potřebovat nebude. Vložila skříňku do prádelníku, pravou ruku chvíličku nechala vznášet nad ručně malovaným písmenem E na víku, a pak ji položila dovnitř a pečlivě zakryla prošivanou přikrývkou, kterou jí jako malé ušila matka. Pak víko zavřela.

O chvíli později popadla z nočního stolku knihu a na bezpečnostní skříňku úplně zapomněla.

KAPITOLA TŘI

ELSA

Elsa se s trhnutím probudila, když se ozvalo zaťukání na dveře. Pozdní odpolední slunce vrhalo dlouhé stíny podél zdí. Musela během čtení usnout.

Do místnosti strčila hlavu Gerda. „Ach, princezno Elso!“ vydechla překvapeně. „Nechtěla jsem vás vzbudit. Jen jsem vás přišla připravit na večeři, než zavolám vaše rodiče.“

„To je v pořádku, už jsem vzhůru,“ řekla Elsa a protáhla se. Jestli se k ní rodiče připojí na večeři, znamená to, že otcova schůzka s vévodou z Kravákova skončila a matka se vrátila.

„Co kdybych je zavolala sama?“

Gerda přistoupila k její posteli a začala rovnat přikrývku a čechrat polštáře.

„Děkuju, princezno.“

Elsin pokoj byl nad komnatami jejích rodičů, a ty zase nad velkou síní, kde se měla podávat večeře. Gerda se pustila do úklidu a Elsa začala sbíhat schody, ale najednou se zastavila, protože uslyšela, jak se rodiče hádají. Nikdy to nedělali; překvapilo ji to a zaposlouchala se.

„Musíme s tím něco udělat! Takhle nemůžeme dál pokračovat!“

To mluvila její matka.

„Iduno, řešili jsme to už tolikrát. Nemáme na výběr. Musíme počkat.“ Otec zněl velice frustrovaně.

„Čekání mě už unavuje. Žijeme už takhle příliš dlouho.“

„Čas nic neznamená, když jde o magii. Vždyť nás ohledně toho varoval.“

Magie? Magie je jen dětská představivost. Něco, co znáte z knížek. Proč rodiče mluví o něčem, co neexistuje?

„Byli jsme zoufalí. Nepřemýšleli jsme. Měli jsme se pokusit jejich osudy změnit. Možná když se znovu obrátíme na Prattrolla...“

„Ne! Nesmí nás tam vidět. I ty tvoje výlety do vesnice jsou dost riskantní. Co když někdo zjistí, co se děje? S kým se vídáš? Víš, co by se stalo, kdybychom ji sem přivedli?“

O kom to mluví? Elsa se snažila vyslechnout víc. Jde snad o matčiny vycházky? Nic z toho, co říkali, nedávalo smysl.

„Jsem diskrétní a navštěvovat ji nepřestanu.“ Matka zněla velmi vzdorovitě. „Už tak jsme o tolik přišli.“

„Jiný způsob neexistoval. Víme to oba. Kouzlo se brzy zlomí.“

„Je to už deset let a zatím se nezlomilo. Není to fér vůči nám – a hlavně vůči Else.“

Elsa se napřímila. Co to s ní má společného?

„Elsa je v pořádku.“

„Není v pořádku, Agnarre. Je osamělá.“

Ano! chtěla vykřiknout Elsa. *Jsem osamělá.* Matka zná její nejniternější myšlenky. Málem se rozplakala úlevou. Nechápalala, co to má s jejich hádkou společného.